

عنوان مقاله:

بررسی فرایندهای واژهسازی در شعر نو، شعر مدرن و شعر پستمدرن: مطالعه موردی نیما، شاملو و براهنی

محل انتشار:

دوفصلنامه زبان و زبان شناسی، دوره 9، شماره 18 (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

فریبا قطره - دانشگاه الزهرا

هاجر آقاابراهیمی - دانشجوی دکترای زبان شناسی همگانی، دانشگاه الزهرا

خلاصه مقاله:

پژوهش حاضر به بررسی فرایندهای واژهسازی در نمونههایی از اشعار نیما، شاملو و براهنی بهعنوان پیشگامان شعر نو، مدرن و پستمدرن میپردازد. واژههای حاصل از انواع فرایندهای واژهسازی، و نیز واژههایی که ویژه زبان این شاعران بودند شمارش شدند. یافته های این پژوهش نشان داد که در شعر نیما فرایند ترکیب با ۵۷.۹۷٪، در شعر شاملو فرایند اشتقاق با ۴۶.۹۲٪ و در شعر براهنی هر دو فرایند با ۳۸.۲۷٪ پرکاربردترین فرایندهای واژهسازی هستند. در شعر نیما ۲۳.۷۱٪، در شعر شاملو ۳۶.۶۱٪ و در شعر براهنی ۲۲.۵٪ از مجموع واژهها متعلق به زبان شعر آنان است و به این ترتیب واژهسازی در شعر مدرن شاملو بیشتر از شعر نوی نیما و شعر پستمدرن براهنی است. علاوهبراین، تنوع واژگانی در شعر شاملو بیشتر است، از مجموع واژههای ویژه شعر او ۲۰٪ اسم، ۵۳.۰۷٪ صفت و ۲۶.۹۲٪ قیدند، درحالیکه ۷۶.۸۱٪ از واژههای ویژه شعر نیما و ۶۴.۱۹٪ از واژههای ویژه شعر براهنی، یعنی بخش عمدهای از مجموع واژهها، صفتاند و با توجه به ویژگیهای سبکی شعر نو، شعر مدرن و شعر پست مدرن، میتوان گفت که این تفاوت نتیجه تفاوت نگرش این سه شاعر است، یعنی در حالی که برای نیما و براهنی کنشگر کانون توجه است، شاملو به کنش و ویژگیهای آن نیز توجه ویژه دارد.

کلمات کلیدی:

واژهسازی، ترکیب، اشتقاق، نیما یوشیج، احمد شاملو، رضا براهنی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1581112>

